Had het beestmensch mij niet
vermorzeld? Rondom mij heerschte duisternis, ik had geen begrip
van leven of dood, er was geen normaal bewustzijn meer in
219
mij. Ik bezat nu niets meer waaraan ik mij kon oriënteeren. Wat
is er eigenlijk met mij geschied? Leefde ik tusschen „leven en
dood”? Behoorde ik nog op aarde? Kon ik op aarde behooren?
Waar was ik toch? Waar ben ik, waar leef ik? Ik was mijn verstand
kwijt. Normaal denken was mij niet meer mogelijk. Ik ben
gek, de krankzinnigheid is in mij gekomen.
Ik bevond mij op den drempel van krankzinnigheid. In mij was
geen leven meer, zoo iets vreeselijks had ik nog niet beleefd.
Was ik reeds krankzinnig? Hoe voelden menschen zich, die hun
verstand hadden verloren? Konden zij ook daarin voelen en
denken? Was er van hun eigen bewustzijn nog iets in hen over,
of was dan de geheele persoonlijkheid opgelost? Ik ben gek,
mijn lieve Moeder, ik ben gek, Ardaty, ik ben krankzinnig en
heb mijn verstand verloren. Help, help, ik ben gek!
Plotseling hoorde ik dicht naast mij zeggen: „Je bent niet gek.
Je bent niet krankzinnig. Je kunt denken en voelen. Je gevoel is
normaal. Je vraagt immers om je Moeder?”
„Ja,” riep ik, „ja, ik roep om mijn Moeder en ik weet wie mijn
Moeder is.”
Mijn brein was verward en ik doodmoe; daarna bezweek ik
opnieuw.
Zooals de nacht plaats maakt voor den dag, keerde ik tot het
leven terug. Ik was weer wakker, maar mijn toestand was nog
precies dezelfde. Opnieuw ging ik vragen stellen, voelen en
denken en werd ik wat rustiger. Dat ik nog steeds normaal was
begreep ik nu, want ik kon denken. Mijn eigen wezen keerde
in mij terug. Ik dacht aan mijn Moeder, aan Ardaty en Dectar.
Voorzichtig ging ik nu verder en overdacht alles en het was mij
duidelijk, wat ik had beleefd. Ik was in de duisternis, had het
stervensproces ondergaan en was enige malen bezweken. Nu
was ik weer mijzelf, en de warmte zweefde boven mijn hoofd.
Mijn meester had mij dus niet alleen gelaten. Mijn leider wees
mij nu den weg, ik moest thans trachten mijzelf te blijven. Ik
volgde opnieuw alles en wachtte daarna af.
Of ik weer in mijn cel leefde kon ik nog niet vaststellen. En op
aarde tafereelen te zien, of aan aardsche dingen te denken, was
220
mij nog niet mogelijk. Ik leefde in een geestelijke chaos, verschillende
werelden drongen zich aan mij op, doch in geen van
hen was ik eigenlijk bewust. Nu wist ik van geen voor- en
achteruit meer af en toch moest ik mijzelf blijven. Was ik nog
in de duisternis? Om mij nu op iets in te stellen durfde ik niet
eens. Maar ik moest denken en begon toch weer opnieuw alles
wat ik beleefd had te volgen. Nu naderde het sterven op aarde,
het reptiel drukte mij dood. Ik kon geen adem meer halen, de

dood naderde en ik zonk weer ineen.
Mijn weerstand was gebroken, mijn eigen „ik” had men van alles beroofd. Ik was een speelbal, een mensch zonder gevoel. Zouden de meesters dit alles weten? Ik vroeg om tijd, tijd om te ontwaken, tijd om tot mijzelf te komen. Ik had tijd noodig om mij te herstellen.
Kwam er bewustzijn in mij? Zooeven dacht ik de warmte te voelen en dat betekende hulp. Mijn bewustzijn werd krachtiger, er kwamen nieuwe gedachten tot mij en die gedachten brachten mij tot mijzelf terug. Mijn voelen en denken was verkeerd geweest, want mijn gaven had ik niet gebruikt, zoodat de meesters met mij konden doen wat zij wilden. Het begin was prachtig, mijn splitsing heel goed, toch had ik mij vergeten en mijn eigen krachten buiten werking gesteld. Wie had mij weer wakker gemaakt? Wie liet mij thans denken? Ik was weer aan het denken, maar door wien?
De bedoeling was heel goed, doch had ik niets geleerd? Had ik alles als een leeg wezen ondergaan? Had ik wat ik door Dectar had geleerd niet toegepast? Al deze vragen kwamen in mij op en ik begreep er niets van. Ik moest dus opnieuw beginnen en mij gereed maken, ik moest in mijn cel zijn en buiten mijn cel, op aarde, of in deze wereld, waarin ik dacht te zijn. Zeker was ik daarvan nog niet, doch ik hoopte het aanstonds te mogen weten, dan kon ik verder gaan.
Ik herinnerde mij, dat ik alles nabeleefde en ineen zonk, toen ik tot dat reptiel gekomen was. Maar nu wilde ik eerst weten waar ik eigenlijk was. Ik betastte mijzelf, kneep mij in het lichaam en voelde, dat ik in mijn stoffelijk organisme leefde.
221
Waarachtig, ik ben in mijn cel, in de duisternis.

Toen ik mijn
hoofd voelde werd ik heel gelukkig. Ook mijn armen en beenen waren in mijn bezit, ik was dus niet verongelukt, ook niet gestorven, dat had ik door de meesters beleefd. Dat ondier was een schijngestalte, doch de werkelijkheid daarvan had ik gevoeld. Nu hoorde ik mijn eigen hart kloppen en voelde mijn bewustzijn terugkeeren. Van blijdschap rolden mij de tranen over de wangen. Hoe gelukkig was ik, dat het normale bewustzijn nog in mij was. Door mijn blijdschap en tranen ontspande mijn lichaam en ik kon weer wat ruimer ademhalen.
Toen wilde ik weten, of ik nog steeds op mijn rustbed lag. Neen, mijn rustbed voelde ik niet, mijn handen betastten den grond. Was ik wel in mijn cel? Dit moest ik weten, of ik kreeg geen rust. Hierop volgde een rondgang door deze duisternis. Ik kroop van links naar rechts, naar het midden en ging ook daar weer uit. Ik zag alleen in een diepe duisternis en nog steeds had ik mijn rustbed niet gevonden. Doch iets was mij duidelijk, ik was bezig te zoeken en mijn denken was normaal. Het gevoel dat in mij was, behoorde tot het normale bewustzijn. Ik rustte wat uit

en begon daarna opnieuw te zoeken. Mijn lichaam was door dat
rondkruipen hevig vermoeid, maar toch hield ik vol, ik moest
weten waar ik was. Na lang heen en weer, links en rechts, voor
en achteruit gekropen te hebben, vond ik eindelijk mijn rustbed
terug. Met al de krachten, die nog in mij waren heesch ik mij
omhoog en zonk ineen. Daarna trad ik tegelijk buiten mijn
organisme en leefde nu in die andere wereld. Een waarschuwend
gevoel zei mij, dat ik de werkelijkheid zou beleven. Ik bevond
mij in een machtige ruimte, maar ik was weer heel alleen.
Toch was er eenig licht, doch dat licht verduisterde. In deze
leege ruimte ging het leven vormen aannemen en zich verdichten. occult
Naarmate het zich verdichtte, trad tevens de duisternis in.
Toen het heel duister was, zag ik gestalten en zelfs holen en
krotten, waarin menschen leefden. Deze menschen hadden op
aarde geleefd en waren nu astrale demonen, waarvan Dectar mij
had verteld. Toch voelde ik mij heel rustig en trad wat naderbij,
want ik wilde er meer van weten.
222
Hoe is het mogelijk, dacht ik, het zijn menschen en toch afschuwelijke
monsters. Toen ik mij op die lichamen instelde, zag ik
hun bloed en kon ook hun innerlijke leven volgen. Deze menschen
waren als duivels en zooals zelfs dieren niet konden zijn.
Tot mij kwam: „Hun leven is onbewust, zij weten van hun eigen
bestaan niets af en zijn gereed je te bespringen.”
Deze verklaring was weer van mijn leider en daarvoor was ik
heel dankbaar. Ik leefde dus in de werkelijkheid. Toen ik naar
hun doen en laten stond te kijken, begreep ik het ellendige van
hun duister leven. Wat zij deden was niet menschelijk, zelfs een
dier leefde anders. Doch dat onmenschelijke hield mij gevangen
en op dit oogenblik had ik mijzelf al weer vergeten. Zij voelden
dat ik hen gadesloeg en stormden op mij af.
Nu had ik mijn concentratie moeten instellen en mijn kennis
der magische wetten moeten gebruiken. In het bewustzijn van
al deze krachten, had ik hen allen kunnen weerstaan en een
open strijd aanvaarden. Doch een plotseling opkomend gevoel
deed mij anders besluiten en ik nam de vlucht. Door al die holen
en krotten zocht ik mij een weg, doch ik voelde, dat zij mij zouden
insluiten. Onderweg botste ik ergens tegen op, zoodat mijn
hoofd pijn deed. Onder mijn vlucht stelde ik mij weer op hen
in, want ik wilde weten of zij mij volgden. Zij hadden mij geheel
ingesloten, een nieuwe en weer andere angst overrompelde mij
en ik zonk bewusteloos ineen.
Toen ik wakker werd en wilde weten waar zij waren, zag ik,
dat de duisternis om mij heen was, doch een andere dan die,
waarin ik was geweest. Hadden de demonen mij niet vernietigd?
Waar was ik? Ik leefde weer in een duisternis. Was ik nog in
die wereld? Toen ik mijn rustbed voelde, was het mij duidelijk,
dat ik weer een nieuw wonder had beleefd. Wie had mij naar
mijn cel gebracht? Een schrijnende pijn voelde ik in mijn hoofd.
Wat ik daar had beleefd, moest tevens mijn organisme beleven.

In die bewusteloosheid was ik weggebracht, het kon niet anders.
Nu kreeg ik antwoord, naast mij sprak een stem en ik hoorde:
„De meesters hebben u kunnen bevrijden, in hun handen loste
u op, of die demonen hadden u gedood, wat het breken van het

moet leeren. Maar om het in het „niets" „alles" te zijn is mijn
ervaring en die zult gij u eigen maken. Daarvoor aanvaardt gij
het kind in u, doch vergeet ook uw ouderdom niet, want beide
zijn één. Wilt gij dat beleven en daarin terugkeeren, dan moet
gij u zelf kunnen afleggen. Is dat nu zoo moeilijk?
Tusschen „leven en dood", mijn vriend, leeft de werkelijkheid,
al dat andere is slechts tijdelijk en sterft. Afgunst, hartstocht,
leugen en bedrog ontsieren dit gebouw en de reine bezieling ontbreekt,
omdat hun harten voor de Goden gesloten blijven. Als
gij de duisternis binnentreedt, dan ben ik bij u en ik zal u helpen
denken. Ga nu echter slapen, doch alleen uw stoffelijk lichaam
gaat in rust, want gij zelf zult uittreden, om anderen te helpen,
die uw hulp noodig hebben. Geef hun het leven terug; uw pad
zij verlicht, omdat u dient, „Hem" dient, waaruit wij allen zijn.
Het gevoel, dat in u brandt, wijst u den weg, ook al voert het u
naar andere landen. Maar u bent bewust en gereed om alles te
ontvangen. Zij, die bewust zijn, zullen overwinnen en de schatten
des geestes beleven. Gij treedt met mij den Tempel der waarheid
binnen en met u vele anderen. Gij zijt zeer begaafd, mijn vriend,
en waard ontwikkeld te worden, doch alleen door mij. Ik groet
u, gij zijt weer alleen."

De astrale muren van Isis. Ik kreeg mijn wapen.

Voor mij was dit een openbaring. Een groot geluk had ik zooeven
ontvangen. Ik legde mij neer en viel weldra in slaap. Onmiddellijk
begon ik te voelen en te denken en trad ik buiten mijn
lichaam. Het allereerste wat ik waarnam, was de muur, het vergiftige
wapen van de meesters. Hoe is het mogelijk, dacht ik,
om mijn cel ligt een dicht waas. Het verschrikkelijke wapen.
In welk gevaar leefde ik eigenlijk? Mijn hart klopte hevig door
al die geheimzinnigheden. En toch was ik reeds buiten mijn cel
geweest. Mijn gaven hadden tevens mijn eigen ongeluk kunnen
beteekenen. Een geest van het licht waakte over mij en Dectar.
Hoe zou ik daar nu doorheen kunnen komen? Moest ik mij
splitsen? Natuurlijk zou ik hem aanvaarden, voor mij was hij

een vriend, en bovenal mijn meester. Hier, in mijn cel, was alles aanwezig, zei hij tot mij. In deze kleine ruimte lag het begin, maar ook het einde van menschelijk voelen en denken. Maar waar ligt het? Waar ligt en leeft dit diepe raadsel? Onverwachts dacht ik het te voelen. Even hierna hoorde ik de stem tot mij zeggen: „Concentratie, niets dan concentratie, niets en niets anders.”

Die woorden brachten mij geluk. Nog hoorde ik: „Denk nu alles uit u weg, het leven op aarde, maar ook mijn wereld en daar achter ligt het. Dan kunt u gaan waarheen u wilt en met u Dectar.”

Heerlijk, dacht ik, ook aan Dectar wordt gedacht. Toen stelde ik mij op het „niets” in. Geheel leeg moest ik zijn. Al spoedig was ik verbonden. Allereerst ging ik uit mijn eigen wereld, doch dan trad ik het leven na den dood binnen. Ik zag voor mij huizen en gebouwen, menschen en dieren en prachtig was het licht, dat al dit leven overstraalde. Ik ging verder. Toen kwam er licht en duisternis. Dit waren twee werelden en deze werelden smolten ineen. Opnieuw ging ik verder en ik voelde, dat ik werd geleid. En toch leefde ik nog steeds in mijn eigen cel, maar ik beleefde iets wonderbaarlijks.

Na korten tijd werd alles wazig voor mij, al die werelden losten nu op, maar ik zelf bleef bewust.

„Ga verder,” hoorde ik nu in mij zeggen, „nog iets verder en u bent er. Ik breng u daarheen, straks moet u het op eigen krachten kunnen doen. Dit bewustzijn moet u bezitten; het is het bewustzijn van al deze werelden en wanneer gij dit bezit hebben de geheime en astrale muren van Isis geen beteekenis meer voor u.”

Opnieuw ging ik verder en beleefde een groot wonder. Achter het waas en al die werelden zag ik nu diepe duisternis. Een overgelukkig gevoel in mij gaf mij de zekerheid, dat ik het einde had bereikt. Mijn eigen astraal lichaam was nu zoo ijl, dat ik mijzelf bijna niet meer kon zien. Doch stelde ik mijn concentratie op mijzelf in, dan was ik mij van alles volkomen bewust, maar die ijlheid bleef. Mijn geesteslichaam was nu veel ijler dan de astrale muren van Isis. Deze vergiftige muren had ik nu reeds i73 overwonnen.

\

rft. Afgunst, hartstocht,
leugen en bedrog ontsieren dit gebouw en de reine bezieling ontbreekt,
omdat hun harten voor de Goden gesloten blijven.